

THOMAS OLDE HEUVELT

EGY BOSZORKÁNY BOSSZÚJA

HEX

Dream
válogatás

HEX

Üdvözlünk Black Springben, a látszólag festői Hudson Valley-i városban, ahol egy boszorkány kísért! Abban a házban jelenik meg, ahol csak kedve van, és minden éjszaka más gyermek ágya mellett áll. Mindenki tudja, hogy a boszorkány szemének sohasem szabad kinyílnia, mert az elképzelhetetlen következményekkel járna. A városi tanács mindezt persze titokban tartja a nyilvánosság előtt, és minden erejükkal azon vannak, hogy ez így is maradjon. Így aki itt születik, haláláig arra van kárhóztatva, hogy itt is maradjon. Aki ideköltözik, sosem mehet el. De a helyi tinédzserek nem tudnak megbékélni azzal, hogy nem hagyhatják el a várost, így a szigorú megkötések ellenére videóra veszik a boszorkányvadászatot, és közvetíteni kezdik a neten. De arra nem gondoltak, milyen erőket szabadítanak ezzel a városra.

THOMAS OLDE HEUVELT

1983-ban született, elismert holland regény- és novellaíró, aki 2015-ben elnyerte a Hugo-díjat a *The Day the World Turned Upside Down* című kisregényéért. Olde Heuvelt horrortörténete, a *HEX* bestseller lett szülőhazájában, Hollandiában. Azóta a világ számos országában kiadták már. A közelmúltban Gary Dauberman kezdett el dolgozni a könyvvel, aki tévésorozatot készít belőle *It*, *Annabelle* címmel.

Olde Heuvelt hamarosan megjelenő regényei az *Echo* és az *Oracle*.

Tudj meg többet a könyvről:

www.oldeheuvelt.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Teljes egészében véve briliánsan eredeti.” **Stephen King**

„Ez a könyv elkerül minden unalmas kliséjét, ugyanakkor egy zseniálisan megírt történet. Nem csoda, hogy a kiadók sorban állnak a fordítás jogaiért.” **The Wall Street Journal**

„Olde Heuvelt művében az ősi mágia keveredik a modern technológiával, egy olyan sötét mesét alkotva, ami teljesen hihető a mai világban.”

Goodreads

„Rejtett düh és emberi gyengeség okozza a boszorkányvadászatot, ami végül üldözésbe, bűnbakkeresésbe és sokkoló megoldásba torkollik. Utósen kísérteties írás.” **Amazon**

„Thomas Olde Heuvelt regénye remek ajándék mindenkinek, akik odavannak a sötét fikcióért... egy boszorkányátok modern csavarral megbolondított története, amely rákényszerít arra, hogy mélyebben magunkba nézzünk. Hiszen kicsoda is a gonosz mindennek a végén? Talán nem az, akire gondoltál.”

Barnes&Noble

Dream
válogatás

THOMAS OLDE HEUVELT

EGY BOSZORKÁNY BOSSZÚJA

HEX

— részlet —

1. FEJEZET

STEVE GRANT ÉPPEN akkor fordult be a Black Spring-i Market & Deli parkolójának sarkán, amikor Katherine van Wylert elütötte egy ódon holland verkli. Egy pillanatig azt hitte, érzéki csalódás áldozata lett, mert ahelyett, hogy az asszony hanyatt vágódott volna az úttesten, beleolvadt a fakacsaringók, tollas angyalszárnyak és krómszínű orgonasípok közé. Marty Keller toltá hátra a verkli a két fogójánál fogva, és Lucy Everett utasításai nyomán állította meg. Bár nem lehetett zökkenést hallani, és vércsíkot sem lehetett látni, amikor Katherine-t elütötték, az emberek minden irányból kezdtek sietve odaseregleni, ahogy ez már a balesetek esetén lenni szokott. De nem dobta le senki a bevásárlószatyrát, hogy felsegítse a nőt, mert Black Spring lakói a sietségénél is többre tartották az óvatos eltökéltséget, hogy ne ártsák bele magukat Katherine ügyeibe.

– Ne túl közel! – kiabálta Marty, és a kislány felé nyújtotta a kezét, aki tétova léptekkel közeledett; nem annyira a bizarr baleset, mint a hatalmas gépezet pompája vonzotta. Steve azonnal tudta, hogy ez egyáltalán nem volt baleset. A verkli árnyékából két piszkos láb és Katherine ruhájának saras széle látszott ki. Elnézően mosolyodott el: hát szemfényvesztés volt az egész! Két másodperc múlva már a Radetzky-induló harsogott a parkolóban.

Steve fáradtan, de önmagával elégedetten lassított. Majdnem elérte a nagy kör végét: a Bear Mountain termé-

szetvédelmi terület szélétől tizenöt mérföldet futott Fort Montgomeryig, majd fel a Hudson mentén a West Point katonai akadémiáig, amit az emberek errefelé csak Pointnak hívtak, ahonnan aztán hazafelé kanyarodott. Vissza az erdőbe, a hegyek közé. Jó érzéssel töltötte el, nemcsak azért, mert a futással ideálisan vezette le a valhallai New York Medben töltött hosszú munkanapok meg a tanítás alatt a testében felgyülemlett feszültséget, hanem mert szerette Black Springen kívül az élvezetes őszi szelet, amitől remek hangulatba került, mialatt a levegő átjárta és kitisztította a tüdejét, és az izzadságszagát nyugatibb régiókba sodorta. Persze az egész csak pszichés dolog volt. Black Springben semmi baj sem volt a levegővel. Legalábbis semmi, amit elemzéssel bizonyítani lehetett volna.

A zene előcsalogatta a szakácsot a Ruby's Ribsből. Kijött a grillje mögül, és beállt a többi néző közé, hogy gyanakodva figyelje a kintornát. Steve megkerülte őket, és a karjával letörölte a verítéket a homlokáról. Amikor meglátta, hogy a verkli gyönyörűen lakkozott oldala valójában egy lengőajtó, ami résnyire nyitva, már nem tudta elfojtani a mosolyát. A verkli egészen a keréktengelyig tökéletesen üres volt belül. Katherine mozdulatlanul állt a sötétben, míg Lucy becsukta az ajtót, és elrejtette szem elől. A verkli most megint csak egy verkli volt. És istenem, hogy muzsikált!

– Szóval Mulder és Scully megint megtömik a zsebüket? – kérdezte Steve csípőre tett kézzel, még mindig lihegve.

Marty vigyorogva ment oda hozzá. – Mondod te. Tudod egyáltalán, mibe kerülnek ezek a biszbaszok? Hidd el, úgy élére rakják a garast, hogy az élettől is elmegy a kedvük! – Egy fejmozdulattal a kintorna felé intett. – Az utolsó részletig hamisítvány. A peekskilli Régi Holland Múzeumban őrzött verkli másolata. Jól sikerült, mi? Egyszerű utánfutóra építettük.

Steve le volt nyűgözve. Most, hogy alaposabban szemügyre vehette, már látta is. Az eleje giccses porcelánfigurák és hányavetin felragasztott műtyűrök keveréke volt, a festés is eléggé elnagyolt. Az orgonasípok nem krómból készültek, hanem arannyal lakkozott műanyagból. Még a Radeczky-induló is elmaradt a várakozástól: illúzió volt, hiányzott a fújtatók gyönyörűséges sóhajtozása vagy a lyukszalagok lapjainak csattogása, amit az ember egy ódon szerkezettől elvár.

Marty a gondolataiban olvashatott, mert így szólt.

– Egy iPod, fertelmesen nagy hangszóróval. Ha rossz zenei listát választasz, heavy metal bömböl!

– Mintha Grim ötlete lenne – nevetett Steve.

– Aha.

– Azt hittem, el akarjátok terelni róla a figyelmet, és nem felhívni rá.

Marty vállat vont.

– Ismered a mester gondolkodását.

– Nyilvános rendezvényeken használjuk – magyarázta Lucy. – Vásárban vagy a fesztiválon, ha sok a Kívülálló.

– Sok szerencsét – mosolygott rájuk Steve, és nekikészült, hogy folytassa az útját. – Ha már itt tartotok, talán még pénzt is sikerül gyűjteni.

Az utolsó mérföldön takarékoskodott az erejével, ahogy a Deep Hollow Roadon hazafelé tartott. Amint hallótávolságon kívül került, már nem gondolt a sötétben álló nőre, aki a kintorna gyomrában tűnt el, bár a Radeczky-induló a léptei ütemére szólt a fejében.

MIUTÁN LEZUHANYOZOTT, LEMENT a földszintre. Jocelynt az ebédlőasztalnál találta. Az asszony becsukta a laptopot. Az ajkán játszó finom mosollyal, amibe Steve huszonhárom éve beleszeretett, és ami valószínűleg halála

pillanatáig elkíséri majd (jóllehet az arca közben ráncos lett, és táskák lettek a szeme alatt, amiket negyven feletti zsákoknak hívtak), így szólt:

– Elég az udvarlóimra szánt időből. Most a férjemmel foglalkozom.

– Mi is a neve? – vigyorodott el Steve. – Rafael?

– Az ám. És Roger. Novakot ejtettem. – Felállt, és átölelte Steve derekát. – Milyen napod volt?

– Kimerítő. Ötórányi előadássorozat, egy húszperces szünettel. Megkérem majd Ulmannt, hogy változtasson a beosztásomon, vagy szereljen elemet a katedra mögé.

– Szánalmas vagy. – Jocelyn szájon csókolta. – Figyelmeztetek, Mr. Stréber, hogy kukkolónk van.

Steve elhúzódott tőle, és kérdően felvonta a szemöldökét.

– Nagyi – mondta.

– Nagyi?

Jocelyn közelebb vonta magához Steve-et, megfordult, és a fejével a háta mögé intett. Steve követte a tekintetét a nyitott üvegajtón át a nappaliba. A kanapé és a kandalló közötti furcsa, közvetlenül a hifiberendezés melletti sarokban, amit Jocelyn a Lomtárának hívtak, mert nem tudta, mihez kezdjen vele, egy összeaszott kis öregasszonyt látott, aki sovány volt, mint a gebe, és teljesen mozdulatlanul állt. Olyannak tűnt, mint aki nem tartozik a délután tiszta, aranyló fényébe. Sötét volt és éjszakai. Jocelyn egy ócska konyharuhát terített a fejére, hogy ne lehessen az arcát látni.

– Nagyi. – Steve eltöprengett, aztán nevetni kezdett. Nem tehetett róla: azzal a konyharuhával nevetségesen és lehetetlenül festett.

Jocelyn elpirult. – Tudod, mennyire kilel a hideg attól, amikor így néz ránk. Tisztában vagyok vele, hogy vak, de néha olyan érzésem van, hogy a vakság sem gátolja a látásban.

– Mióta áll itt? – kérdezte Steve. – Mert most láttam a városban.

– Alig húsz perce. Mielőtt hazajöttél, akkor jelent meg.

– Stimmel. A Market & Deli előtti parkolóban láttam. Az egyik új játékukat pontosan rá tolták. Egy istenverte zongoraverklit. Gondolom, nem repesett a zenéért.

Jocelyn mosolygott, és az ajkát csücsörítette. – Remélem, hogy Johnny Casht szereti, mert az van bent a CD-lejátszóban, és kösz, egyszer is elég volt mellette odanyúlni, és megnyomni a lejátszás gombot.

– Halálmegvető mozdulat, asszonyom. – Steve az asszony tarkóján a hajába fúrta az ujjait, és ismét megcsókolta Jocelynt.

Kivágódott a szűnyoghálós ajtó, és Tyler lépett be egy nagy nejlonszatyorral, amiből kínai étel szaga áradt. – Hé, csak semmi nyalás-falás! – rikkantotta. – Március tizenötig még nem vagyok nagykorú, és addig a sérülékeny lelkem nem bírja a romlottság terhét, hát még a saját génállományomon belül!

Steve Jocelynra kacsintott. – Ez rád és Laurie-ra is áll?

– Nekem még illik kísérleteznem – mondta Tyler. Letette a szatyrot az asztalra, és lehámozta magáról a kabátot. – Életkori sajátosság. A Wikipédián is olvasható.

– És mi áll rólunk a Wikipédián, a mi korunkban mi illik?

– Dolgozni... főzni... felemelni a zsebpénzemet.

Jocelyn szeme elkerekedett, aztán az asszony nevetésben tört ki. Tyler mögött Fletcher is befurakodott az ajtón, és a fülét hegyezve járta körbe az ebédlőasztalt.

– Jaj, istenem, Tyler, kapd el! – kiáltotta Steve, amint meghallotta a border collie morgását, de már késő volt: Fletcher megpillantotta a nőt Jocelyn Lomtárában. Fülsetítő ugatásban tört ki, ami éles, átható vonításba csapott át, amitől mindhárman szörnyen megrémültek. A kutya

átvágatott a szobán, de a sötét csempepadlón megcsúszott, és Tyler éppen csak el tudta kapni a nyakörvénel fogva. Fletcher vad ugatással és a mellső lábával a levegőt kapálva torpant meg az üvegajtó két szárnya között.

– Fletcher, üll! – kiabált rá Tyler, és erősen megrántotta a pórázt. A kutya idegesen csóválta a farkát, és mélyről jövő morgással fordult a nő felé, aki Jocelyn Lomtárában állt, és meg sem moccan. – Jesszusom, miért nem szóltatok, hogy itt van?

– Bocs – vette ki a pórázt Tyler kezéből Steve. Fletcher felhagyott a morgással. – Nem gondoltuk, hogy Fletcher is bejön.

Tyler fanyarul elfintorodott. – Jól áll neki az a konyharuha. – Egy székre dobta a dzsekijét, és egyetlen további megjegyzés nélkül felszaladt az emeletre. Biztos nem a házi feladat elvégzése hajtja, feltételezte Steve, mert e tekintetben Tyler sosem kapkodta el a dolgot. Az egyetlen, ami sietségre ösztönözte, az a lány volt, akivel járt, egy élénk természetű csinos kis teremtes Newburghból, aki sajnos nem jöhetett gyakran látogatóba a Vészhelyzeti Határozatnak köszönhetően; vagy más okból sietett: a YouTube-csatornáján a videóblogja miatt. Valószínűleg akkor is ezen dolgozott, amikor Jocelyn elküldte vacsoráért az Emperor’s Choice Takeoutba. Jocelynnak szerda volt a pihenőnapja, szerette ilyenkor az egyszerű megoldásokat, bár a város kínai elviteles éttermében mindennek többé-kevésbé ugyanolyan íze volt.

Steve a morgó Fletchert kivezette a hátsó udvarra, és bezárta a kenneljébe, ahol a kutya nekiugrott a dróthálónak, majd idegesen fel-alá kezdett járkálni.

– Elég legyen! – mordult rá Steve talán élesebben, mint ahogy a helyzet megkívánta volna. De a kutya az idegeire ment, és tudta, hogy Fletcher még vagy félórán át nyugtalan lesz. A nagy már jó ideje nem nézett be hozzájuk, de

függetlenül attól, milyen gyakran jött, Fletcher képtelen volt hozzászokni.

Odabent aztán megterítettek. Steve kibontotta a papírdobozban lévő csirkés chow meint és Tso tábornok tofuját, amikor ismét felpattant a konyhaajtó. Előbb Matt lovaglósizmája repült be, és végiggurult a földön Fletcher szüntelen ugatása közepette.

– Jézusom, Fletcher! – hallotta Steve a kisebbik gyereke kiáltását. – Mi ütött beléd?

Matt félrecsúszott sapkában, hóna alatt a lovaglónadrágjával lépett be. – Kínai, nyami! – örvendezett, és menet közben megölelte mindkét szülőjét. – Máris jövök! – tette hozzá, és Tylerhez hasonlóan felszaladt az emeletre.

Steve a Grant család élete központjának tekintette ebben az órában az ebédlőt, ahol a családtagok kellemes élete tektonikus lemezként csúszott egymásra és jutott nyugvópontra. Nemcsak azért, mert amikor csak lehetséges volt, tiszteletben tartották a közös étkezés hagyományát, hanem az egész összefüggött magával a helyiséggel is: megbízható hely volt a házban, amit bontott vasúti talpfák kereteztek, és megfizethetetlen kilátás nyílt a hátsó udvaron az istállóra és a karámra, ami mögött közvetlenül a Philosopher's Deep meredek vadonja tört a magasba.

A szezámolajos tésztát osztotta éppen szét, amikor Tyler jelent meg az ebédlőben a GoPro sportkamerával, aminek világított a piros Felvétel lámpája. A tizenhetedik születésnapjára kapta.

– Kapsold ki – parancsolt rá határozottan Steve. – Ismered a szabályokat, amikor a nagyfi itt van.

– Nem filmezem le – tiltakozott Tyler, és az asztal másik végéhez húzott egy széket. – Nézd csak. Innen nincs is benne a képben. És tudod, hogy szinte sosem jön-megy, amikor bent van. – Ártatlan mosolyt villantott az apjára, és a megszokott YouTube-os hangjára (zene 1.2, eredetiség

2.0) váltott át: – Itt az ideje, hogy a *très important* statisztikai jelentésemhez feltegyek egy kérdést, Ó Nagyérdemű Atyám!

– Tyler! – kiabált rá Jocelyn.

– Bocsáss meg, Ó Kétszeresen Kiváló Szülőanyám!

Jocelyn barátságos eltökéltséggel nézett rá. – Vágd ki belőle ezt a részt – jelentette ki. – És el a kamerával a képernyőből! Borzalmasan nézek ki.

– Sajtószabadság – vigyorodott el Tyler.

– A magánélet védelme – vágott vissza Jocelyn.

– A ház körüli feladatok felfüggesztése – így Tyler.

– Zsebpénzmegvonás – tromfolt rá Jocelyn.

Tyler a GoPrót maga felé fordította, és megkínzott arcot vágott.

– Aú, folyton ezt a rizsát kapom. Mondtam már, és ezúttal is megismétlem, barátaim: diktatúrában élek. Az idősebb nemzedék súlyosan kikezdi a szólásszabadságot.

– Imígyen szólt a Messiás – szögezte le Steve, miközben asztalra tette a Tso tábornokot, mert tudta, hogy Tyler amúgy is kivágja a felvétel nagyját. Tyler ügyesen megvágta a véleményeit, abszurdításait és az utcai felvételeit, amik alá fülbemászó popzenét és gyors tempójú videóeffekteket másolt. Nagyon értett hozzá. És lenyűgöző eredményt ért el: amikor Steve utoljára megnézte a fia YouTube-csatornáját, a TylerBeszélőke95-öt, háromszáznegyven feliratkozót és több mint kétszázhetvenezer kattintást számolt össze. A hirdetésekben Tylernek még zsebpénzbevétele is származott, bár ez nevetségesen kevés volt, ezt ő is elismerte.

– Mit akartál kérdezni? – tette fel a kérdést Steve, és a kamera rögtön ráfordult.

– Ha hagynod kellene, hogy valaki meghaljon, ki lenne az: a saját gyereked vagy egy egész szudáni falu?

– Micsoda nem idevágó kérdés!

– A saját gyerekem – mondta Jocelyn.

– Ó! – kiáltott fel Tyler hatalmas drámai érzékkel, és Fletcher a kenneljében a fülét hegyezte, aztán ismét nyugtalanul csaholni kezdett. – Hallottátok ezt? A tulajdon anyám könyörtelenül feláldozna egy nem is létező afrikai faluért! Vajon ez a harmadik világbeliekért érzett szánalma vagy a családunk működésképtelenségének jele?

– Mindkettő, drágám – közölte Jocelyn, és felkiabált az emeletre. – Matt! Vacsora!

– De most komolyan, apa. Van előtted két gomb, és ha megnyomod az egyiket, meghal a gyereked – vagyis *moi* –, ha megnyomod a másikat, egy egész szudáni falu hal meg, ha pedig tízig számolsz, és egyiket sem nyomod meg, akkor mindkettő automatikusan megnyomódik. Kit mentenél meg?

– Abszurd helyzet – válaszolta Steve. – Ki kényszerítene valaha is ilyen választásra?

– Az én kedvemért válaszolj!

– De még ez esetben sincs helyes válasz. Ha téged mentelek meg, akkor azzal vádolsz majd, hogy hagytam meghalni egy egész falut.

– De máskülönben mind meghalunk – erősködött Tyler.

– Természetesen a falut hagynám meghalni, nem téged. Hogy is áldozhatnám fel a saját fiamat?

– Komolyan? – füttyentett csodálattal Tyler. – Még ha a falu tele lenne súlyosan alultáplált, kis kiugró pocakú gyerekkatonákkal, akiknek legyek zümmögnek a szemük körül, és szegény, bántalmazott, AIDS-es anyákkal?

– Még akkor sem. Az anyák ugyanezt tennék a gyerekeikért. Hol van Matt? Éhes vagyok.

– És ha a között kellene választanod, hogy engem hagysz meghalni vagy Szudán teljes lakosságát?

– Nem kéne ilyen kérdéseket feltenned, Tyler – szólt közbe Jocelyn, de különösebb meggyőződés nélkül. Pontosan tudta, hogy amint a férje és az idősebb fia belelendülnek,

a közbeavatkozás nem sok sikerrel kecsegtet, ahogy a nagyobb politikai arénában sem szokott.

– Nos, apa?

– Szudánt hagynám veszni – közölte Steve. – Egyébként mire ez a riport? Az afrikai jelenlétünkkel kapcsolatos?

– Az őszinteségre vagyok kíváncsi – válaszolta Tyler. – Bárki, aki azt állítja, hogy meg akarja menteni Szudánt, az hazudik. És aki nem akar válaszolni, az igyekszik politikailag korrekt maradni. Megkérdeztük a tanárainkat, és csak a filozófiát tanító Ms. Redfearn adott őszinte választ. Megte. – Hallotta, hogy az öccse dühörög le a lépcsőn, és odakiáltott. – Ha valakit hagynod kéne meghalni, Matt, ki lenne az: Szudán lakossága vagy a szüleink?

– Szudán – hallatszott az azonnali válasz. A kamera képen kívül Tyler a nappali felé biccentett, és az elnémitást mímelve elhúzta két ujját a szája előtt. Steve kelletlen pillantást vetett a feleségére, de abból, ahogy Jocelyn az ajkát harapdálta, látta, hogy hajlandó belemenni a játékba. Egy másodperccel később nyílt az ajtó, és berontott Matt, aki csak egy törülközőt viselt a dereka köré csavarva. Láthatóan egyenesen a fürdőszobából jött.

– Rendben – mondta Tyler. – Most szereztél még ezer kattintást. – Matt bohócképet vágott a GoPro felé, és ideoda tekergette a csípőjét.

– Tyler! – kiabált rá Jocelyn. – Még csak tizenhárom éves!

– De komolyan, az a klip, amiben Lawrence, Burak és én egy Pussycat Dolls számra tátogunk meztelen felsőtesttel, több mint harmincötezer lájkot hozott.

– Az majdnem pornó volt – vetette oda Matt, és odahúzott mellé egy széket, aztán háttal a nappalinak és a Jocelyn Lomtárában álldogáló asszonynak leült. Steve és Tyler nevető tekintete összevillant.

– Miért nem öltözől fel a vacsorához? – sóhajtott fel Jocelyn.

– Te hívtál enni! A ruhámnak lószaga van, és még nem is zuhanyoztam le. Különben tetszett az albumod, anya.

– Micsoda?

– A Facebookon. – Tésztával teli szájjal ellökte magát az asztaltól, és a székek hátsó lábain billegett. – Olyan menő vagy!

– Láttam, drágám. Ne hintázz a széken! Vagy megint feldőlsz.

Matt ügyet sem vetett rá, hanem Tyler kamerája felé fordult. – Lefogadom, nem vagy rá kíváncsi, hogy mit gondolok.

– Nem, ó, öcsém, akinek lószaga van. Jobb szeretném, ha lezuhanyoznál.

– Ez izzadságszag, nem lószag – közölte Matt zavartalanul. – A kérdésed túl könnyű. Szerintem sokkal érdekesebb kérdés lenne, hogy ha valakit hagynod kéne meghalni, ki lenne az: a gyereked vagy Black Spring lakosai?

Fletcher halk morgást hallatott. Steve kinézett a hátsó udvarra, ahol a kutya a drótkerítés mögött lehajtotta a fejét, és kivicsorította a fogait, mint egy vadállat.

– Jézusom, mi baja annak a kutyának? – kérdezte Matt. – Azt leszámítva, hogy totál meg van húzatva.

– Nagyi nincs véletlenül a közelben? – jegyezte meg Steve ártatlanul.

Jocelyn előreejtette a vállát, és körülnézett a szobában. – Egész nap nem láttam. – Megjátszott sietséggel pillantott a hátsó udvarról a kertjük végében álló félbehasadt vörös tölgyre, ahol az ösvény felkanyarodott a dombra: a tölgy törzsére három biztonsági kamerát szereltek, amik a Philosopher's Deep különböző sarkaiba lestek be.

– *Nagyi nincs véletlenül a közelben* – vigyorgott tele szájjal Matt. – Erről majd mit gondolnak Tyler követői? – Jocelyn anyja, aki régóta szenvedett Alzheimer-kórban, másfél éve halt meg tüdőfertőzésben, Steve anyja pedig nyolc éve volt

halott. Nem mintha a YouTube ezt tudta volna, de Matt jól mulatott.

Steve az idősebb fiához fordult, és rá nem jellemző szigorral mondta:

– Ugye, ezt kivágod, Tyler?

– Hát persze, apa. – A TylerBeszélőke95-höz hangnemet változtatott: – Pontosítsuk a kérdést. Ha valakit hagynod kellene meghalni, *o padre mio*, ki lenne az: a gyereked vagy a városunk többi polgára?

– Beleértve a feleségemet és a másik gyerekeimet is? – kérdezte Steve.

– Igen, apa – nevetett leereszkedően Matt. – Kit mentenél meg, Tylert vagy engem?

– Matthew! – kiabált rá Jocelyn. – Elég ebből!

– Mindkettőtöket megmentenélek – jelentette ki ünnepelesen Steve.

Tyler elvigyorodott. – Politikailag korrekt a válasz, apa.

Matt ekkor billent hátra túlságosan a székkal. Vadul hadonászott a karjával, hogy visszanyerje az egyensúlyát, a kanaláról piros szósz fröccsent szét, de a szék hátrazuhan, és Matt végiggurult a padlón. Jocelyn felugrott, amivel megriasztotta Tylert, akinek kicsúszott a kezéből a GoPro kamera, ami aztán beleesett a tányérjára kiszedett csirkés chow meinbe. Steve látta, hogy Matt egy gyerek ruganyosságával, kinyújtott könyökkel felfogta az esését, és közben a hátán fekvé hisztérikusan röhögött, fél kézzel a derekán tartva a törülközőt.

– Öcsi a vízben! – kiáltott Tyler. A GoPrót lefelé irányította, hogy ügyesen felvegye az öccsét, és közben az ételt törölgette róla.

Matt – mintha villanyáram ütötte volna meg – hirtelen rángatózni kezdett, az arca az elszörnyedés grimaszába torzult, bevverte a sípcsontját az asztalládba, aztán hangosan felkiáltott.

ELŐSZÖR IS: SOHA senki nem fogja látni a képeket, amiket Tyler ProGója e percben felvesz. És ez igen sajnálatos, mert az, aki megnézné, nagyon furcsa, finoman szólva felkavaró dolognak lenne a tanúja. A képek kristálytiszták. És a képek nem hazudnak. A GoPro, bár kis kamera, másodpercenként hatvan kockányi sebességgel örökíti meg a valóságot, és látványos klipeken őrzi meg, ahogy Tyler a Mount Miseryn száguld lefelé a biciklijével vagy a barátjaival sznorkelzik a Popolopen-tó még zavaros vizében is.

A képeken az látszik, hogy Steve és Jocelyn megrökönyödve néznek el a még mindig a földön fetrengő kisebbik fiuk mellett a nappaliba. A kép közepén zselésen összeállt tészta és tojássárgája látszik. A kamera hirtelen más irányba rándul, és Matt már nem fekszik a földön: görcsös mozdulattal kiegyenesedik – valami csoda folytán sikerül eltakarnia magát a törülközővel –, és amikor hátratántorodik, nekiütődik az asztalnak. Egy pillanatig olyan érzésünk van, mintha egy hullámokon táncoló hajó fedélzetén állnánk, mert minden ferdén megdől, amit csak látunk, mintha az ebédlő eresztékeiben széthullott volna. Aztán kiegyenesedik a kép, és bár a lencsére fröccsent tészta a látnivaló nagy részét eltakarja, mégis látjuk, amint egy ösztövért asszony átmegegy a nappaliból a konyhába, a nyitott teraszajtó felé. Addig a pillanatig mozdulatlanul állt Jocelyn Lomtárában, de most egyszer csak ott van, mintha megszánta volna a földre esett Mattet. A konyharuha lecsúszott az arcáról, és egy másodperc töredékéig – esetleg csak pár kocka erejéig – azt látjuk, hogy a szemét, száját bevarrták. Mindez olyan gyorsan történik, hogy vége, mielőtt észbe kapnánk, de a kép jellegénél fogva beleég a tudatunkba, nemcsak annyi időre, hogy kibillentsen minket a komfortzónánkból, hanem hogy teljesen szétrombolja azt.

Aztán Steve odasiet, és becsukja a nappaliba nyíló teraszajtót. A félig áttetsző színes üveg mögött látni lehet az ösztövért asszonyt, ahogy megtorpan. Még az enyhe rezgés is hallatszik, ahogy nekicsapódik az üvegtáblának.

Steve jökedve oda. – Azonnal kapcsold azt ki! – parancsolja. Halálosan komolyan beszél, és bár az arcát nem látni, csak a pólóját és a farmerjét, meg a szabad keze mutatóujját, amivel a kamerára bökö, el tudjuk képzelni, milyen képet vág. Aztán minden elsötétül.

- EGYENESEN NEKEM támadt! – kiabált Matt. – Még sosem csinált ilyet! – Még mindig az eldőlt szék mellett állt, és a derekánál összefogta a törülközőt, nehogy a földre csúszszon.

Tyler nevetni kezdett (Steve szerint elsősorban a megkönnyebbüléstől). – Lehet, hogy beindult rád!

– Pfu, de undorító! Viccelsz? Ősöreg!

Jocelyn hahotázni kezdett, és bekapott egy falat tésztát, de nem vette észre, mennyi csípős szószba mártotta, és könnyek szöktek a szemébe. – Bocs, drágám. Csak kicsit fel akartunk rázni, de úgy fest, hogy őt ráztuk fel! Tényleg furcsa, ahogy egyenesen feléd tartott. Sosem csinálja ezt.

– Mennyi ideje állt ott? – méltatlankodott Matt.

– Egész idő alatt – vigyorgott Tyler.

Mattnek leesett az álla. – Akkor látott meztelenül!

Tyler a teljes elképedés és az együtt érző, csak az idősebb testvéreknek a fiatalabb, tompa agyú testvérek számára fenntartott szeretetfésülés határát súroló undor keverékével meredt rá. – Nem lát, te hülye – jegyezte meg. Letörölte a GoPro lencséjét, és a színes üveg mögött álló vak asszonyra nézett.

– Üljlé, Matt – szólt rá Steve, és megmerevedett az arca.
– Kihűl a vacsorád. – Matt duzzogva engedelmeskedett. – És azt akarom, hogy töröld azokat a felvételeket, Tyler.

– Ne már! Ki is vághatom...

– Most azonnal, és itt előttem csináld. Ismered a szabályokat.

– Mi ez, Phenjanban vagyunk?

– Ne mondjam még egyszer.

– De irtó menő anyagot vettem fel – motyogta Tyler nem sok reménnyel. Tudta, mikor beszél az apja komolyan. És tényleg ismerte a szabályokat. Vonakodva nyújtotta a kijelzőt Steve felé, kiválasztotta a videófájlt, megnyomta a Törlés, aztán az OK gombokat.

– Rendes gyerek.

– És jelentsd, kérlek, az appon, Tyler – kérte Jocelyn. – Korábban már meg akartam tenni, de tudod, milyen béna vagyok ezekhez.

Steve a folyosó érintésével óvatosan átment a nappaliba. Az asszony nem mozdult: ott állt közvetlenül a csukott üvegajtó előtt, arcát az üveghez szorítva, mintha hátborzongató tréfaként állították volna oda, hogy egy állólámpát vagy egy szobanövényt helyettesítsenek vele. Sima haja mozdulatlanul és koszosan lógott ki a fejkendője alól. Ha tudta is, hogy van rajta kívül más is a szobában, nem adta jelét. Steve közelebb ment, de szándékosan nem nézett rá, a szeme sarkából csak a teste körvonalait érzékelte. Jobb volt nem rátekinteni ilyen közlről. Most már azonban a szagát is érezte: egy másik kor, sár, tehének, betegség bűzét. Az asszony kicsit megingott, így a karját az aszott testéhez béklyózó vasláncok tompa csörgéssel ütődtek a lakkozott ajtófélfának.

– Utoljára a Market & Deli mögötti kamerákon tűnt fel délután öt huszonnégykor – hallotta Tyler tompa hangját a másik szobából. Steve azt is hallotta, hogy az öregasszony suttog. Tisztában volt vele: élet-halál kérdése, hogy

ne hallgassa meg, mit mond, ezért a fia hangjára és Johnny Cashre összpontosított. – Négy bejelentés érkezett olyanoktól, akik látták, de utána semmi. Egy verkliről is szó van. Apa, minden rendben?

Steve kalapáló szívvel térdelt le a bevarrt szemű asszony mellé, és felkapta a konyharuhát, aztán felállt. Amikor a könyöke hozzáért az asszony láncához, az öregasszony felé fordította eltorzított arcát. Steve a fejére borította a konyharuhát, és nehézkesen távolabb mászott tőle. A homlokán kiütkezött a veríték. Visszament az ebédlőbe. Kívülről Fletcher vad, rémült ugatása hallatszott.

– Konyharuha – mondta Jocelynnak. – Jó ötlet.

A család tovább evett, és egész vacsora alatt a bevarrt szemű asszony mozdulatlanul állt a színes üvegajtó mögött.

Csak egyszer moccant meg: amikor Matt éles nevetése átszállt az ebédlőn, félrehajtotta a fejét.

Mintha hallgatózott volna.

Vacsora után Tyler berakta a piszkos edényt a mosogatógépbe, Steve pedig leszedte az asztalt. – Mutasd meg, hova küldted őket.

Tyler feltartotta a telefonját a képernyőn látható HEXApp naplóval. Ez volt az utolsó bejegyzés:

'12.09.19, szerda, 16 perccel ezelőtt

Tyler Grant @GPS 41.22890 É, 73.61831 Ny

#K @ nappali, 188 Deep Hollow Road

Te jó ég! Azt hiszem, csípi a kisöcsémet!

AZ ESTE SORÁN Steve és Jocelyn leheveredtek a nappaliban – nem a kanapén megszokott helyükön, hanem a szoba másik végében a díványon –, és a CBS-en a *Late Show*-t nézték. Matt már lefeküdt, Tyler fent volt a szobájában, és a laptopján dolgozott. A képernyő halvány fénye a vak

asszony testét körbefogó láncon villódzott, vagy legalábbis azokon a pontokon, amik nem rozsdásodtak meg. A konyharuha alatt a nyitott szájugában a halott hús alig láthatóan megrándult, és húzni kezdte a száját szorosan lezáró cikcakkos fekete öltéseket. Kivéve azt az egyet, amelyik a szája sarkában meglazult, és úgy állt el, mint egy meghajlított drótvég. Jocelyn ásított és Steve-nek dőlve elnyúlt. Steve sejtette, hogy már nem kell sok, hogy elszundítson.

Amikor félórával később felmentek, a vak asszony még ott volt. Az éjszaka egy darabkája, amit a sötétség most ismét birtokba vett.

2. FEJEZET

ROBERT GRIM ELKESEREDETTEN figyelte a képernyőt, miközben a munkások vászonba és fóliába csavart bútorokat emeltek le a bútorszállítóról, és behordták az Upper Reservoir Roadon lévő udvarházba a kelekótya juppi¹ cafka utasításai szerint. A D19-063-as kamera a néhai Mrs. Barphwell telkét mutatta, bár Grimnek nem volt szüksége a kamera számára, tudta anélkül is. A kép a HEX irányító központ nyugati falának és Grim zaklatott éjszakai alvásának javát töltötte ki. Lehunyta a szemét, és óriási akaraterővel egy új képet idézett fel. Egy fenséges képet: Robert Grim szögesdrótot látott.

Az apartheid egy alábecsült rendszer, gondolta. Bár nem támogatta a dél-afrikai faji megkülönböztetést vagy a szigorú purdahot, ami Szaúd-Arábiában különválasztotta a férfiakat és a nőket, de az énje forradalmi és nyugtalanítóan emberbaráti része a világot két táborra osztotta: azokra, akik Black Springből származnak, és akik Black Springen kívül élnek. Lehetőleg sok rozsdás szögesdróttal a kettő között. És ha egy mód van rá, tízezer voltos áram alatt. Colton Mathers, a Tanács feje ellenőrzött integrációs projektet hirdetett meg a Point követelményeivel összhangban, mert új lakók és növekedés nélkül Black Spring vagy kihal, vagy egy

¹ Angolul: yuppie (young urban professional rövidített alakja). Fel-törekvő, főleg a városok üzleti negyedében dolgozó fiatal.

olyan belterjes kommunává alakul át, ami mellett a pennsylvaniai Amishville a hippik Mekkájának tűnik majd. De Colton Mathers terjeszkedési politikája kurvára nem veszi fel a versenyt csaknem háromszázötven év irányvonalával, amivel igyekeztek mindent elrejtteni, és ez nagy megkönnyebbülést jelentett mindenki számára. Robert Grim egy gigantikus kövér fejnek képzelte a tanácsos egóját. Lelke mélyéből utálta.

Grim felsóhajtott, és végiggurult a székével az íróasztala mentén, hogy megnézze a statisztikát, a táblázatokat és méreteket a Warren Castillo előtti monitoron. Castillo éppen asztalra felrakott lábbal kávézott, és a *Wall Street Journalt* olvasta.

– Neurotikus – jegyezte meg Warren fel sem pillantva.

Grim keze görcsösen ökölbe szorult. Megint felnézett a bútorszállítóra.

Pedig a múlt hónap olyan ígéretesen indult! Az ingatlanügynök elvitte a juppi párt, hogy megnézzék a házat, és Grim az utolsó részletig előkészítette a hadműveletet, amit a korábbi idős tulajdonos iránti tiszteletből „Mrs. Barphwell-hadműveletnek” nevezett el. A Barphwell-hadművelet közvetlen az ingatlan mögött egy ideiglenes kerítésből, egy teherautónyi homokból, néhány betontömbből és egy nagy ingatlanfejlesztő táblából állt, amin a POLOPEN ÉJSZAKAI BAZÁRÉSKLUB, ELKÉSZÜLÉSÉNEK IDEJE: 2015 KÖZEPE felirat állt, valamint volt még néhány rejtett koncerthangszóró erősítő berendezéssel, ami az iTunes „New Age and Mindfulness” meditációs szólamából cölöpverő hangokat játszott. És valóban, miután a biztonsági kamerák felvették az ingatlanügynök kocsiját, amint a város felé közeledik a 293-as úton, és Grim megadta a jelet, hogy kapcsolják be a hangszórót, már nehéz volt nem hallani a dobogást, Butch Heller fúrókalapácsával együtt, amivel a csempéző lyukakat fúrt összevissza a betontömbökbe. Mindez légvárak építésére utalt.

Delarosáéknak hívták őket, és New York-ban dolgoztak. A Pointról kapott információ szerint a férjet bevásárolták a Newburghi Városi Tanácsba, a feleség kommunikációs tanácsadóként dolgozott, és egy ruhaipari vagy örökösnoje volt. Lelkes ömlengéssel meséltek az Upper East Side-i haverjaiknak a vidéki élet újbóli felfedezéséről, két egész három tized puffedt kisbaba kinyomásáról, meg arról, hogy hat év múlva akarnak visszaköltözni a városba.

Ezen a ponton vált kényessé a dolog. Ugyanis amint letelepednek Black Springben, többé nincs visszaút.

Elengedhetlenné vált tehát, hogy megakadályozzák, hogy visszatérjenek Black Springbe.

A megjátszott építkezés eredményességéhez nem férhetett kétség, ám hogy egészen biztosra menjen, Grim három helyi srácot is kiküldött az Upper Reservoir Roadra. Black Springben mindig akadtak tinik, akik cigarettáért vagy egy rekesz Budért elvállaltak munkákat. Ezúttal Justin Walker, Burak Şayer és Jaydon Holst, a hentes fia mentek ki. Az ingatlanügynök végignézte, ahogy a jutaléka köddé válik, amikor a helyi srácok azzal fogadták a kocsiából kiszálló Bammy Delarosát, hogy prostiként keresi a kenyerét, és felajánlották, hogy körben ülve önkielégítést végezhetnek a cölöpverő hidraulikus dobajára.

És ezzel vége is kellett volna lennie. Amikor Grim aznap este elégedetten ágyba bújt, gratulált magának az ügyességéért, és hamar el is aludt. Bammy Delarosáról álmodott, aki púpos volt az álmában. A púpon volt egy száj, ami megpróbált kinyílni és sikoltani, de nem volt rá képes, mert szögesdróttal varrták be.

– Légy erős! – fogadta másnap reggel Claire Hammer, amikor Grim belépett az irányító központba, és feltartott egy papírlapot. – Ezt nem fogod elhinni.

Grim nem lett erős. Elolvasta a levelet. Colton Mathers nem látott a dühtől. Súlyos tévedéssel vádolta a HEX-et. Az

ingatlanügynök kérdezősködni kezdett a POPOLOPEN ÉJSZAKAI BAZÁR ÉS KLUB, ELKÉSZÜLÉSÉNEK IDEJE: 2015 KÖZEPE feliratú tábláról. Grim Mrs. Barphwell halálát okolta, de az asszony örököse Newburghból kért fel egy ingatlanügynököt, és nem Donna Ross Black Spring-i helyi ingatlanügynökségét, ami Grimtől húzott sápot azért, hogy elriassza, és ne vonzza a vevőket. *Mindenképpen Kívülállókkal van most dolgunk*, írta Mathers. *És újra túl kreatív voltál kötelességteljesítés közben. Hogy a rohadt életbe tudom most kimagyarázni ezt a baromságot?*

Emiatt főjön a tanácsos feje, gondolta Grim. Őt az nyugtalanította, hogy Delarosáék beleszerettek az ingatlanba, és árajánlatot tettek. Grim álnév alatt azonnal ráígért. Delarosa emelte az árat. Grim is. Ezekben az ügyekben létfontosságú volt, hogy addig húzzák az időt, míg a vevők elvesztik az érdeklődésüket. Black Spring jól muzsikált az ingatlanbuborékban.

Egy héttel később Warren Castillo ebédidőben felhívta az irányító központból, amikor éppen bele akart harapni egy birkahúsos szendvicsebe, amit Griselda Hentes- és Csemegeboltjában vett. Valaki látta Delarosáék Mercedesét a városban. Claire már úton volt. A Vörös Kód veszélye – hogy Kívülállók bármit megpillantanak – nullával volt egyenlő, és Warren már két embert készületségbe is helyezett. Grim olyan gyorsan vágatott fel a dombra, ahogy csak bírta, közben pedig a befejezetlen birkás szendvicse miatt füstölgött. Kifulladt, mire összefutott Claire-rel az Upper Reservoir Roadon a Memorial Footbridge közelében.

– Hogy *mit* akarnak? – hitetlenkedett a New York-i, miután leszólították természetellenesen lebarapult feleségével Mrs. Barphwell egyszintes háza előtt. A Delarosa házaspár nem hozta el az ingatlanügynökét, és valószínűleg azért jöttek, hogy még egyszer meggyőzzék magukat a ház és környéke különleges jellegéről.

– Azt akarom, hogy mondjanak le a ház megvételéről – ismételte meg Grim. – Ne ajánljanak többet sem erre, sem Black Springben bármilyen ingatlanra. A város kész önöket kompenzálni a kellemetlenségért, és ötezer dollárt fizet bele bármilyen ingatlanba, bármilyen helyen, ha az nem Black Springben van.

Delarosáék őszinte elképedéssel bámultak a két HEX-alkalmazottra. Meleg nap volt, és Grim még a Black Rock erdő árnyékában is érezte, ahogy egy izzadtságcsepp legurul kopaszodó halántékán. A kopaszodás valahogy elkülöníti, gondolta. A kopasz fej a juppikat és a nőket ösztönzi. Jóllehet Robert Grim az ötvenes évei derekán járt, a magassága miatt teknőckeretes szemüvegével és elegáns nyakkendőjével félelmetes jelenség volt, Claire Hammer pedig egy ijesztően gyönyörű nő, bár a homloka kicsit magas volt, amit nem kellett volna hangsúlyoznia.

A ház felé menet azt vitatták, hogyan oldják meg a helyzetet. Claire az érzelmi ráhatást részesítette előnyben, egy családi kötelékekről és gyerekkori emlékekről szóló nyálas történettel megtámogatva. Grimnek szilárd meggyőződése volt, hogy az ilyen karriergyíkok esetében jobb egyenesen csípőből tüzelni, és nem hallgatott Claire tanácsára. Éspe-dig Claire homloka miatt. Elterelte a figyelmét. Volt valami jelentéktelen egy nőben, akinek túlzottan magas a homloka, főleg, ha még ki is hangsúlyozza.

– De, miért? – dadogta Mr. Delarosa, amikor végre le-vegőhöz jutott.

– Okunk van rá – közölte Grim egykedvűen. – A maguk érdekében ajánlom, hogy tüstént távozzanak, és felejtsek el az egészet. Szerződésbe is foglalhatjuk a megegyezés részle-teit...

– Mellesleg milyen hatóságot képviselnek?

– Nem tartozik a tárgyhoz. Azonnal bontsa fel a vételi szerződést és megkapja az ötezer dollárt. Van, amit nem lehet pénzzel megvásárolni. Minden másra itt vagyunk mi.²

Delarosa olyan képet vágott, mintha Grim azt mondta volna, hogy a város vesztőhelyén nyilvánosan kivégzik a feleségét.

– Őrülnék néz? – dühöngött. – Mit gondol, kivel van dolga?

Grim lehunyta a szemét, és leguggolt. – Gondoljon csak a pénzre – mondta, de jómaga ciánra gondolt. – És tekintse üzleti ajánlatnak.

– Nem hagyom, hogy az első környékbeli házörző, aki erre jár, megvesztegessen! A feleségem és én imádjuk ezt a házat, és holnap aláírjuk a szerződést. Adjon hálát az égnek, hogy nem jelentem fel.

– Hallgasson ide. Mrs. Barphwellnél minden ősszel beázott a tető. Tavaly nagyon felvizesedett a padlója. Ez... – mutatta a két kezével – egy nagy rakás szar. Highland Fallsban gyönyörű házak vannak, ugyanilyen rusztikusak, de közvetlenül a Hudson partján, és olcsóbbak is.

– Tévednek, ha azt hiszik, hogy ötezer dollárért a boldogját járathatják velem – jelentette ki Delarosa. Aztán egy ötlete támadt. – Csak nem az Éjszakai Bazártól jöttek? Mi a fenéért csinálják ezt?

Grim válaszolni akart, de Claire megelőzte. – Nem bírjuk magukat – csattant fel, és utálta magát a szerepéért, ám ennek ellenére a legjobb alakítását nyújtotta. – Nem komáljuk az ilyen dörzsölt városi fazonokat. Szennyezik a levegőt.

– Egészséges, beltenyésztett humor – tette hozzá bizalmasan Grim. Tudta, hogy elvesztették a harcot.

Bammy Delarosa ostobán rábámult, majd a férjéhez fordult, és így szólt. – Pontosan miről is beszélnek, szivi?

² Utalás egy Mastercard reklámszövegre – A ford.

– Robert Grim elképzelte, hogy az agya ropogósra pirult egy szolárium napozóágyában, és mostanra már rákérgesedett a koponyája belső falára.

– Csitt, édesem – vonta magához Delarosa. – Húzzanak innen, mielőtt hívom a rendőröket!

– Meg fogja bánni – mondta még Claire, de Grim elcibálta onnan.

– Hagyd csak, Claire. Hiábavaló.

Aznap késő este még felhívta Delarosát a mobilján, és könyörgött, hogy mondjon le a vételről. Amikor a pasas megkérdezte, miért vesződik ennyit, Grim elmesélte, hogy Black Spring egy háromszáz éves átok alatt nyög, ami rájuk is kiterjed majd, ha ide akarnak költözni, és halálukig érinti őket, mert Black Springben egy gonosz boszorkány él. Delarosa lecsapta a kagylót.

– A fene essen beléd! – ordította Grim a költöztetőket nézve. A falhoz vágta a tollát, mikor a rajta lévő húsz monitor új kameraállásokba ugrott, és a városban csellengőket mutatta. – Kurvára szívességet tettem neked!

– Lazíts – szólt rá Warren. Összehajtotta az újságot, és letette az asztalára. – Minden tőlünk telhetőt megtettünk. Lehet, hogy egy entellektüel faszszopó seggfej, de legalább a miénk. És a nő pikáns kis bige.

– Disznó – vetette oda Claire.

Grim az ujjával a képernyőre bökött. – A Tanácsban a kezüket dörzsölik. De amikor ezek az emberek örült fel fordulást csinálnak, ki fogja feltakarítani a mocskot?

– Mi – felelte Warren. – Jól értünk hozzá. Ereszd ki a gőzt, haver. Örülj, hogy valami újra fogadhatunk. Ötven egy otthoni találkozásra.

– Ötven? – döbönt meg Claire. – Megörültél. Statisztikailag sosem áll első helyen egy otthoni találkozás.

– Érzem a zsigereimben, szivi – jelentette ki Warren, és dobolni kezdett az asztalon. – A helyében felkeresném, és

meggusztálnám az új husit, ha értitek, mire célzok. – Felvonta a szemöldökét. – Ki száll be?

– Ötven dollárral benne vagyok – jelentette ki Claire. – Szerintem meg az utcán fognak összefutni vele.

– A biztonsági kamerák – kotyogott bele az irányító központ túlsó végéből Marty Keller, a számítógépes adatelemzőjük. – És a tétet felemelem hetvenötre.

A többiek úgy meredtek rá, mintha elment volna az esze.

– Senki sem látja azokat a dolgokat, ha nem tudják, hogy ott vannak – mondta Warren.

– De ő igen – bökött a monitorra Marty. – Az a típus. Meglátják a biztonsági kamerákat, és kérdezősködni kezdenek. Hetvenötöt teszek rá.

– Én is – csapott le rögtön Claire.

– Én is – csatlakozott Warren. – És állom az első italt.

Marty megkocogtatta Lucy Everett vállát, aki a mellette lévő széken ült, és a telefonhívásokat hallgatta le. Lucy levette a fülhallgatóját. – Mi van?

– Állod a fogadást? Hetvenöt dolcsi.

– Persze. Otthoni találkozás.

– Tűnés innen! – ordította Warren. – Az az én fogadásom.

– Akkor osztoznod kell a nyereményen Warrennel – közölte Marty. Lucy felé fordult, és csókot dobott, amit Warren letörölt, aztán lerogyott a székére.

– Hát te, Robert? Beszálisz? – kérdezte Claire.

Grim felsóhajtott. – Visszataszítóbbak vagytok, gyerekek, mint hittem. Oké, majd hallanak róla a városban. Mindig akad valaki, aki képtelen a száját tartani.

Marty feljegyzett mindent egy mágneses táblára egy filc-tollal. – Akkor marad Liz és Eric. Küldök mindkettőnek e-mailt. Ha beszállnak, akkor lesz egy... ötszázhuszonöt dolláros kasszánk. Az még mindig kétszázhetvenöt neked, Warren.

– Kétszázhatvankettő, drágám – helyesbített Claire.

– Pofa be, sárkányasszony – duzzogott Warren.

Robert Grim belebújt a kabátjába, hogy pekándiós süteményt vegyen a városban. Aznapra már odalett a jó hangulata, de legalább még örömét lelhetette egy államilag támogatott pekándiós tortában. Bár a Tanács felhatalmazása nélkül nem rendelkezett hivatalos hatáskörrel, és bár negyedévenként mindent jelentenie kellett a Pointon lévő kapcsolatának, Grim még mindig végrehajtói hatalommal bírt Black Springben, és nagy tehetsége volt ahhoz, hogy támogatást kaparjon ki az általa csak Pokolnak nevezett helyről. A hét HEX-es alkalmazott éves jövedelmét ebből a feneketlen gödörből fizették, a négyszázegynéhány megfigyelő kamerával, azok működtető rendszerével, az egész város számára a megszűrt internetes hozzáférés szerverével, a Tanács ülései után néhány nagyon sikeres bulival (ahol kitűnő bort lehetett inni), valamint az ingyenes iPhone-okkal együtt, ami mindenkinek járt, ha a jelentési kötelezettségnek eleget tett, és amihez inkább a HEXAppot és nem a 800-as számot használta. A telefonok miatt Robert Grim a város fiataljai körében a legnépszerűbb ember volt. Gyakran lehetett látni, ahogy egy találmásra kiválasztott (és általában hosszú lábú) barnáról álmodozik, aki bejön az irányító központba, hogy felderítse a kultstátusza legendás méreteit a még mindig a tizenhetedik századi bomlástól büzlő cölöptámasztékok között.

Robert Grim megrögzött szingli maradt.

– Jut eszembe, e-mailt kaptunk John Blanchardtól – mondta Marty, amikor Grim indulni készült. – Tudod, attól a birkatenyésztőtől az erdőből, Ackerman's Cornernél.

– Ja, attól! Te jó ég! – emelte égnek a tekintetét Warren.

– Azt mondta, hogy a Jackie nevű birkája egy kétfejű bárányt hozott világra. A kis állat halva született.

– Kétfejű? – hitetlenkedett Grim. – Borzalmas! '91-ben Henrietta Russo babája óta ilyesmi nem fordult elő.

– Kiborított az e-mailje. Összevissza hadovált próféciákról meg ómenekről meg valami kilencedik körről, meg tudom is én, mikről.

– Ne is törődj vele – tanácsolta Warren. – A Tanács legutóbbi ülésén azt mondta, hogy furcsa fényeket látott az égen. Meg azt, hogy „a tudatlanokat és a szodomitákat megbüntetik kevélységükért és kapzsiságukért”. Az a pasi totál bekattant. A reggeli fánkban is ómeneket lát.

Marty Grimhez fordult. – Tartsuk meg? Itt a fénykép, amit mellékelte. – Rákoppintott az érintőfelületére, és a nagy képernyőn megjelent egy porban heverő, visszataszító, húsos, döglött élőlény, és valóban könnyen ki lehetett venni a két deformált bárányfejet. Jackie még a hártját sem akarta lenyalogatni. A fényképből félig kivágva, kissé elmosódottan látni lehetett, hogy szénát falatozik, és nem hajlandó tudomást venni a magzatszörnyről.

– Fú, micsoda szörnyszülött – jegyezte meg Grim, és elfordult. – Nézzétek meg dr. Stantonnal, és formaldehidbe téve kerüljön be a többi példány mellé az archívumba. Eszik még valaki pekándiós tortát?

Egyhangú „pfuj” harsant a munkatársaitól, így Grim először nem is hallotta, hogy Claire volt az egyetlen, aki „pfuj” helyett „baszd meg”-et mondott. Már az ajtógombot fogta, amikor Claire megismételte a káromkodást. – De komolyan, Robert. Baszd meg. Tedd nagy képernyőre a Barphwell-csomagot, Marty.

Marty eltüntette a döglött bárány képét, és visszakerültek a költöztetők a képernyőre.

– Nem! Irányítsd a kamerát az ő csomagjára. D19-064.

Grim láthatóan elsápadt.

A biztonsági kamera a Delarosa ház kertje előtti lámpaoszlopon volt, és az Upper Reservoir Road egészét mutatta, ahogy az utca a Black Rock erdő széle felé lejtett. A költöztető kamion a jobboldalon állt, és a munkások sorban fogták

a dobozokat, és a kép alján eltűntek. Az utca egyébként üres volt, csak úgy húsz méterrel feljebb, bal oldalon látszódott valaki. A túlsó oldalon egy alacsonyabban épült ház gyepén állt egy nő. Nem a költöztetőket bámulta, hanem a hegyről lefelé nézett, az utcát figyelte, és nem mozdult. De Robert Grimnek nem kellett közelről látnia, hogy tudja, egyáltalán nem bámészkodik. Hirtelen elfogta a pánik.

– Ó, a francba! – ordított fel. A jobb kezét a szájára szorította. – A fenébe! Hogy a pokolban lehetséges...

Visszaszaladt az íróasztalához, és a tekintetét a képernyőre szegezte.

A hatalmas kamion eltakarta a juppi pár és a költöztetők elől a kilátását, de elég, ha egy félnótás megkerüli a rakodórámpát, máris meglátják, gondolta. A Kibaszott Vörös Kód azonnal megnégyszereződött. Felhívják majd a 911-et: *egy súlyosan megcsonkított, alultáplált nő*, mondják majd, *igen, zilált is. Kérem, küldjenek egy mentőt meg a rendőrséget*. Vagy még rosszabb is történhet: ők maguk próbálnak meg segíteni rajta. És annak beláthatatlan következményei lesznek.

– Az isten szerelmére, mit keres itt? Nem Grantéknél volt?

– De, amíg... – Claire a naplóba pillantott. – Legalább ma reggel 8.37-ig, amikor a gyerek az alkalmazáson jelezte, hogy iskolába kell mennie. Utána üres volt a házuk.

– Hogy a fenébe jön rá a vén szatyor?

– Nyugi – csitította Warren. – Örülj, hogy nem a napalijukban áll. Egy kertben van. Rárajtuk a régi kerti karos ruhaszáritót úgy, hogy lepedők legyenek rajta. Martyval öt perc alatt odaérhettek. Felhívom az ingatlanon lakókat vagy az egyik szomszédot, és megkérem, hogy takarják le egy pokróccal, míg kiérünk.

Grim a kijárathoz rohant, és végiglökdöste Martyt a folyosón. – Micsoda kurva nagy probléma!

– Ha meglátják, azt mondjuk, hogy a fesztivál része – mondta Warren. Olyan mosolyt villantott Grimre, ami jobban illett egy salsapartin egy mojito mellé, mint egy olyan helyzethez, amiben emberek halhatnak meg, és cudarul nem sikerült vele megnyugtatnia Grimet. – A helyiek kis tréfája, amivel az új lakosokat köszöntik. *Hu-hu-hú*, mit eredményez egy kis javaslat. Hisz ez csak egy boszorkány.

Robert Grim megperdült az ajtóban. – Ez nem a kibaszott Jancsi és Juliska!

3. FEJEZET

AZ ÉV UTOLSÓ meleg napja is beköszöntött, aztán elmúlt. Már hetek óta tartott a szemeszter, és Steve Grant kezdte felvenni a váltakozva a New York-i orvosin tartott órái és a tudományos kutatóközpontban projektvezetőként végzett munkája ritmusát. Jocelyn heti három és fél napot dolgozott Cornwallban a Hudson Highlands Természettudományi Múzeumban, és bár a szokásos vonakodással, de a fiúk is belerázódtak a Highland Falls-i O'Neill Középiskolában megkezdett új tanévükbe. Tyler nagy keservesen átvergődött a középiskola első két osztályán, és most külön matekra járt, hogy le tudja tenni a záróvizsgáit. És ez ingerlékennyé tette. Tyler a szavak, és nem a számok embere volt, és ha átvészeli ezt az évet – ami Steve szerint igen nagy HA volt –, szavakkal akart dolgozni. Újságírást szeretett volna tanulni, lehetőleg a New York-i Egyetemen a városban, bár ez azzal járna, hogy minden nap ingázni kell. Egy kampuszon lévő kollégiumi szoba – Black Springtől ilyen messze – túl veszélyes lenne. Lassan, szinte észrevétlenül kerítené be, de a végén lecsapna rá, valószínűleg túl váratlanul, hogy felkészülhetne.

Matt könnyedén vette az első középiskolai évét, és a másodikat a kamaszkor hiperaktív hangulatingadozásaival kezdte. Az iskolából ismert lányokkal barátkozott, rá is átragadtak vég nélküli kuncogásrohamaik meg menzesz előtti indulatkitöréseik vagy az, hogy a legapróbb dologtól

elszomorodtak. Jocelyn hangot adott az aggodalmának, hogy Matt esetleg még abban az évben vagy a következőben bevallja a másságát, és bár Steve kételkedően vonta fel a szemöldökét, gyanította, hogy Jocelynnak igaza van. Megijesztette a kilátás, nem azért, mintha bármelyikük is konzervatív nézeteket vallott volna, hanem mert még mindig édes, sebezhető gyereknek látta Mattet, olyannak, amilyen régen volt.

Kezdenek felnőni, gondolta csendes nosztalgiával. Mi pedig kezdünk öregedni. Senki sem tesz kivételt velünk. Mind megöregszünk, éspedig itt, Black Springben.

A gondolat komor hangulatba ringatta, így sétált le az ösvényen az udvar végében lévő lóistállóhoz. Bár már tizenegyre járt, még meleg volt. Igazi késő nyári este, gondolta, amikor még nem érezhető az ősz a levegőben, bár a WAMC rádióállomáson esőt jósoltak másnapra. Előtte magasra tornyosult az erdő, néma és koromsötét volt. Steve füttyentett Fletchernek, aki valahol odakint kóborolt.

A kerítés túloldalán Pete VanderMeer cigarettája parázsolt a sötétben. Steve üdvözlésre emelte a kezét, Pete pedig együtt érzően kocogtatta a halántékához két ujját. A velejéig szociológus Pete gyakran üldögélt a hátsó udvarán, és hajnalig cigarettázott. Pár éve korai nyugdíjazást kért reumás artritisz miatt. Mary, a felesége tartotta el azóta kettejüket. Pete tizenöt évvel volt idősebb Steve-nél, de a fia, Lawrence Tylerrel volt egyidős, és az évek során a két család közelebb került egymáshoz.

– Szia, Steve. Próbálsz az utolsó cseppet is kifacsarni a nyárból?

– Amit csak lehet – mosolyodott el.

– Élvezd, míg lehet. Vihar várható.

Steve kérdően felvonta a szemöldökét.

– Nem hallottad? – fújta ki egy füstfelhőt Pete. – Friss húsit kaptunk.

– Ó, a francba – mondta Steve. – Milyen emberek?

– Városi pár, még elég fiatalok. A férfi állást kapott Newburghben. Ti jutottatok róluk az eszembe, gyerekek. – Az egyik ló halkán felnyerített a bokszbán. – Hát nem szar? Könnyebb, ha az ember ide születik, ahogy velem történt. De megússzák, ha elég erős a házasságuk. A többség túléli. De neked nem kell mesélnem.

Steve beletörődő mosolyra húzta a száját. Jocelynnal eredetileg ők sem erről a vidékről származtak. Tizennyolc éve költöztek be a világtól elzárt, felújított, gyarmati stílusú házukba. Jocelyn Tylerrel volt várandós, Steve pedig elfogadott egy kinevezést a New York Med csoportos háziiorvosi praxissal foglalkozó csoportjába. A vétellel már azelőtt gondok voltak, hogy elhagyták Atlantát – goromba volt az ingatlanügynök, és a jelzáloggal is váratlan nehézségek adódtak –, de eszményi hely volt a gyereknevelésre, a Hudson völgyének erdői vették körül, és elérhető távolságban volt az egyetemtől, így Steve könnyen ingázhatott.

– Az ő érdekükben remélem, hogy a feleségnek is volt beleszólása ebbe a választásba – jegyezte meg Steve. – Még ma is minden nap a lelkem mélyéből mondok hálát a vándorköveknek.

Pete hátravetett fejfelé nevetett. Jocelyn akkoriban a geológiai PhD-jén dolgozott, és beleszeretett a gleccserek után hátramaradt nagy, sima kövekbe, amik a Deep Hollow Roadot szegélyezték a kertjüktől egészen a városközpontig. Steve sosem mert a véleményének hangot adni, de gyanította, hogy a kövek mentették meg a házasságukat. Ha kizárólag miatta költöztek volna Black Springbe, akkor nem tudta, Jocelyn valaha is megbocsátott volna-e neki. Talán szeretett volna, de az ellene táplált neheztelésen nem tudta volna túltenni magát.

– Ó, a végén lecseng majd – mondta Pete. – Sosem fogják teljes mértékben birtokolni ezt a helyet, de Black Spring

birtokolni fogja őket. – Gyorsan rákacsintott, mintha közös titkon osztozó fiúk lennének. – Most már ideje lefeküdnöm. A közeljövőben munka vár ránk.

Jó éjszakát kívántak egymásnak, és Steve az ingatlan végebe sétált, hogy előkerítse Fletchert. A csúrból az egyik lovat hallotta – Paladint vagy Nualát –, egy szimatoló, nyugtalan, mégis meghitt hangot. Különös, de Steve a megkötések ellenére is szeretett Black Springben élni. A sötétben erős kötődést érzett, olyasmit, ami az emberi psziché számos vonatkozásához hasonlóan nehezen megmagyarázható, mégis létező valóság volt. Steve túlságosan tudományos beállítottságú volt, hogy valami spirituálisban higgyen, mint amilyen egy helyből áradó erő, de még így is volt a lelkében valami primitívebb, ösztönösebb elem, ami azt sugallta, hogy a szomszédjának igaza van. Ez a hely birtokolta őket. És még most is, a késő nyári éjszaka védettségében is érezhető volt, hogy ez a hely valami ősbibbhez tartozik. A házuk a Black Rock erdő természetvédelmi terület szélén, a Mount Misery, a Gyötrelem-hegy lábánál állt. A lezajlott jégkorszakok gleccsereitől feltorlódott hegyláncok, amiket az olvadt jég mart ki, vonzották az embereket, akik ősidőktől fogva itt telepedtek le. Aki itt ásni kezdett, települések romjaira és temetkezési helyekre bukkant a munszi és a mohikán törzsek idejéből. Később, amikor a holland és az angol gyarmatosítók telepedtek le itt, és elűzték a folyóparti indiánokat a környékről, a megművelt vadon visszanyerte eredeti jellegét, és a hegyekben pogány és nem keresztény szekták rendeztek szertartásokat. Steve ismerte a hely történetét, de a történések azt a kapcsolódást nem bírták megtalálni, ami a hely hatásával függött össze. A kapcsolat irracionális volt, és csak akkor létezett, ha valaki itt élt, és a hely a hatalmába kerítette.

Az első évek kétségkívül nem voltak könnyűek.

Először jött a tagadás, aztán a harag. A tagadásnak hirtelen szakadt vége, amikor hét hónapnyi hitetlenkedés és

riadtság után egyhónapos vakációra fizettek be egy pompás thai tengerparti bambuszházba. Steve úgy gondolta, jó lenne, ha Jocelyn a terhessége alatt elszabadulna az egész örülettől. Az Ázsiában töltött első hét felénél mindkettőjükön úrrá lett a depresszió, mintha egy erős, láthatatlan szomorúság csapott volna át hullámként rajtuk a Thai-öböl felől, és most belülről kifelé felemésztené őket. Nem volt oka vagy iránya, mégis ott volt, és úgy terjedt szét bennük, mint egy tintapaca. Steve határozottan elutasította, hogy elismerje, ennek bármi köze lenne a Tanács figyelmeztetéséhez, miszerint a vakációjuk hossza esztelen, sőt az életüket veszélyezteti, amíg aztán alig másfél héttel az otthonról való elutazásuk után játszani kezdett a gondolattal, hogy felakasztja magát a bungaló lepedőjével a nyaralójuk bambuszmenyезetére.

Jézusom, mióta állok itt?, kérdezte magától, amikor rémülten magához tért az ábrándozásból. A trópusi hőség ellenére is libabőrös lett a karja és a háta. A lepedővel a kezében állt a házban. Fogalma sem volt, mi szállta meg, de a saját kiguvadt szeme mögötti kép, ahogy a lepedő miatt az agya nem kap több oxigént és a gerincvelő-folyadékra gyakorolt hidrosztatikus nyomása növekszik, beleégett a lelkébe. Élénk, valóságos és borzalmasan kívánatos volt. A vízióban még élt. Lenézett, és látta a levegőben kapálódzó lábát, felfelé pedig a tengert, és amögött... a halált. *Az isten szerelmére, mi volt ez?*, kérdezte magától, és vizet lötykölt az arcára. *Meg akartam tenni. Igazán végezni akartam magammal.*

Jocelynnak is volt látomása. Nem akarta megölni magát, de egy számarral közösült, aztán egy húsvágó kést szúrt a hasába, hogy kivágja a babát.

Még aznap este becsomagoltak, átírták a repülőjegyüket egy másik járatra, és rohanvást hazatértek. Amint betették a lábukat Black Springbe, a mélységes szomorúság

lefoszlott róluk, mintha egy siralomvölgyből értek volna haza, és az élet ismét elviselhetővé vált.

Soha többé nem volt olyan rossz, mint akkor. Elmélyült beszélgetéseket folytattak Robert Grimmel és a Tanács által kijelölt önkéntesek kis csoportjával, köztük Pete VanderMeerrel.

– Hozzá fogtok szokni – mondta Pete. – Régebben a halálsornak tekintettem Black Springet, de most már inkább egy kis rácsos ajtós istállónak érzem. Időnként kinyújthatjátok az ujjatokat a rácsok között, de csak azért, hogy megmutassátok, szépen híztok.

Amikor Steve és Jocelyn rájöttek, hogy nincs értelme tagadni az igazságot, a tehetetlenségük lassan depresszióba és lappangó büntudatba fordult, ami fokozta a házasságukban lévő feszültséget. De a baba születése meghozta a gyógyulást. Amikor Tyler hathónapos volt, Steve már nemcsak azt a vágyát engedte el, hogy megértse a helyzetet, de már nem is akarta *megváltoztatni*, és úgy döntött, a szeretet jele, hogy Black Springbe költöztek. Megtalálta a módját, hogy továbblépjen, de a szívében ott hordozta a hegeket: Tylerből sosem lesz haditudósító, ha felnő, ahogy Jocelynnak is le kellett mondania a grönlandi jégsapkáknál végzett helyszíni kutatásról. A vágyaik a lakatlan és a távoli tájakra hívták őket, nem a Hudson-völgy üledékéhez. Összetörte a szívüket, ahogy a beteljesületlen álmok összezúzzák a szívet, de ilyen az élet. Jocelyn és Matt megszerették a lovakat – Matt kiváltképp szeretett lovagolni, és most már ötödik éve versenyzett, Tylernek ott volt a GoPro és a YouTube-csatornája. Az ember alkalmazkodik, és áldozatokat hoz. A gyerekeiért teszi vagy szeretetből. Betegség vagy baleset miatt. Azért teszi, mert új álmai lesznek... és néha Black Spring miatt.

Néha Black Spring miatt teszi.

Egy macskabagoly rikoltott az erdőben, de a saját hangjától megrémülve elhallgatott. Steve még egyszer füttyentett

a kutyának. Kezdte kényelmetlenül érezni magát. Természetesen babonaság, bármilyen nevetséges is, mégis jelen volt egy olyan éjszakán, mint ez a mostani, amikor a sötétben érezte a hely hatalmát. Nem gondolt vissza gyakran azokra az első évekre. El is mosódtak az emlékezetében. Az olvadó hó struktúrájára hasonlítottak, ami azonnal elolvad, amint összenyomjuk. Emlékezett rá, hogy azt kérdezték maguktól, erkölcsös-e világra hozni egy gyereket egy ilyen helyen. Jocelyn epésen csattant fel, hogy háborúk és éhínségek idején a gyerekek sokkal nehezebb körülmények között jönnek a világra.

Később jobbára boldogan éltek, de a büntudat sosem múlt el teljesen.

– Fletcher! Ide hozzám! – sziszegte. Végül a kutya hal-
kan koppanó léptekkel felbukkant a sötétségből, és odament Steve-hez, de nem egyenesen, hanem egy félkört leírva, amivel jelezte, hogy tulajdonképpen semmi rosszat nem csinált. Steve bezárta az istállót, és a kutya mögött a házhoz ment a szabálytalan kövekkel kirakott kerti úton.

Csend uralkodott a házban, a némaságot az alvás zajai törték meg. Csak Tyler emeleti szobájának nyitott ajtajából szűrődött ki fény. A fiú éppen kijött a fürdőszobából, amikor Steve felért az utolsó lépcsőfokra. Steve lekuporodott, mint egy bokszoló, és Tyler ügyesen háritott; tipikus Steve-Tyler üdvözlési szertartás volt.

– Készen állsz a holnapra?

– Készen állhatunk valaha is?

Steve elvigyorodott. – Igazi filozófus. Ne maradj fenn sokáig, oké?

– Nem, már lefeküdni készültem. Jó éjszakát, apa.

De, amikor Steve fél órával később a fürdőszobába ment, még fény szűrődött ki a Tyler ajtaja feletti osztóablakon: a laptopja halvány fénye. Steve szólni akart, de aztán meggondolta magát, és nem zavarta meg a fia magányát.

Mielőtt elaludt, még felkönyökölt az ágyuk rá eső téré-
lén, és kinézett az ablakon. Jocelyn meg sem mozdult. Hát-
rafelé nézett a szobájuk ablaka, és sötét volt, hogy bármit is
ki lehessen venni odalent, de Steve úgy vélte, látja a kertjük
végében álló tölgyben a biztonsági kamera piros fénypettyét.
Aztán eltűnt. Talán egy ágat fújta a szél. Pete VanderMeer
égy cigarettája jutott az eszébe. A rikoltó macskabagoly.
A lovak nyugtalan fújtatása. Még a Tyler szobájából kiszű-
rődő fény is. *Őrködnek*, gondolta. *Mindannyian. De miért?*

Őrzik, ami az övék. Összefüggéstelen gondolat volt,
amit egy másik, sokkal világosabb gondolat követett, ami
bekúszott fáradt elméjébe, és hideg patakként csörgedezett
át rajta: *Néha Black Spring miatt tesszük.*

Elhessegette, és elaludt.